

שבת
שלום

פרשת עקב

במילים ספורות, נתן משה ביטוי נמרץ לתגובתו המיידית על מעשה העגל – "ואתפש בשני הלחת ואשלכם מעל שתי ידי ואשברם לעיניכם" (ט', י"ז).

זהו הרגע הטראגי ביותר בחיי אדון הנביאים, בשעה שהשמיד במו ידיו את מעשה כפיו של הבורא – גולת הכותרת לכל פרשת יציאת מצרים.

מעשה נועז זה עורר ביקורת קשה של חכמינו, והם שמו אותה בפיו של הקב"ה באגדה דלקמן: "היה הקב"ה מתרעם עליו. אמר לו 'אילו חצבת הלוחות ויגעת בהן ונצטערת, לא היית משברן. אני חוצב להבות ואתה משברן?? עכשיו תדע מה הוא כוחן – אתה פסל לך – פסל לך שני לוחות אבנים" (י', א').

(ממעין האגדה- א. ארזי)

פרשת שבוע – אביעד עברון

שבת פרשת עקב		ימי החול	
הדלקת נרות	19:16	זמן תפילין / טלית	05:09←05:04
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שחרית א'	06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
שחרית ב'	08:30	שחרית ג' (בצריף)	08:30
מנחה	13:30	סוף זמן ק"ש	09:25←09:23
מנחה (בני-עקיבא)	14:15	מנחה א' (בחד"א)	13:20
לימוד "מדור לדור"	17:15	מנחה וערבית	19:20
שיעור-הרב ארי	18:00	שקיעה	19:30←19:35
צאת השבת	20:11	ערבית	20:10

ספר ונס

"וְנָשַׁל ה' א-לקיך את-הַגּוֹיִם הָאֵל מִפְּנֵיךְ מֵעַט מֵעַט לֹא תוּכַל כָּלֵתָם מִהֵרָ פֶּן-תִּרְבֶּה עַלֶיךָ חֵית הַשָּׂדֶה"

מדוע לא יוכל עם ישראל לכלות את הגויים מהר ולשבת בארצם? בגלל החשש מפני חית השדה.

אך מדוע גם את בעיית "חית השדה" הקב"ה לא יוכל לפתור בדרך נס?

על פי פירוש רש"י: פן תרבה עליך חית השדה - והלא אם עושין רצונו של מקום אין מתייראין מן החיה?

אלא גלוי היה לפניו **שעתידין לחטוא**.

כלומר: אכן ראוי היה שיכלה ה' את הגויים האלה מהר מהר, אך כיון שגלוי לפני הקב"ה שישראל עתידים לחטוא ואז לא יוכלו לעמוד כנגד החיות שיבואו במקום עמי הארץ, לכן נעשה הדבר "מעט מעט" ואז לא תרבה חית השדה על ישראל.

וכך כתב גם הרמב"ן ואף על פי שהפרשה הזאת להבטחה נאמרה, כבר הזכרתי כי משה רבינו במשנה התורה יבטיח ויזהיר, וירמוז **כי לא תגיע זכותם להכריתם כלם כאחד ושישבית חיה רעה מן הארץ כמובטח להם** בפרשת אם בחקתי...

אם כן: הדרך האופטימלית להיכנס לארץ היא בהשמדת כל עמי הארץ מיד ובדרך ניסית, אך עם ישראל לא יזכו לכך.

הרלב"ג (ר' לוי בן גרשום 1288-1344) מפרש בדרך אחרת. הרלב"ג הוסיף לפירושו לתורה גם "תועלת"-כלומר: מוסר השכל שניתן ללמוד מפרשיות התורה.

התועלת שהוא מביא על פסוקינו:

התועלת הרביעי הוא להודיע כי אף על פי שה' יתעלה שליט לעשות כל מה שירצה וכל אשר יחפוץ, הנה יבקש הסיבות היותר נאותות שאפשר, ולא יחדש מופת אלא אם יביא הצורך אל זה; כי הוא אינו שונא הטבע, כי הוא סידר אותו, ולזה לא יחלוק עליו אלא בעת הצורך, **וביותר מעט שאפשר** לו אז לחלוק עליו. ולזה אמר 'ונשל ה' אלקיך את הגויים האל מפניך מעט מעט לא תוכל כלתם מהר פן תרבה עליך חית השדה'. ואף על פי שהיה ה' יתעלה יכול לכלותם מהר ולשמור ישראל שלא תרבה עליהם חית השדה, הנה לא הסכים לעשותו זה, אחר שאפשר הגעת המכוון לישראל בזולת זה.

על פי שיטת הרלב"ג, הקב"ה לא רצה לכלות את עמי הארץ מהר לא בגלל חטאי ישראל ולא בגלל שלא הגיעה זכותם אלא משום **שזו דרכו**.

הקב"ה פועל על פי חוקי הטבע המצוינים שיצר, ולא רוצה לשנותם אלא בעת הצורך, וגם אז "ביותר מעט שאפשר לו".

חודש אלול

"אלה אזכרה.."

(תשל"ה)	ז' אלול - יום פטירתה של בתנו רבקה סימון ז"ל
(תשס"ה)	ח' אלול - יום פטירתה של בתנו לאה ברטוב (זיוון) ז"ל
(תשנ"ח)	ט' אלול - יום פטירתה של חברתנו ציפ ברט ז"ל
(תשע"ו)	י' באלול - יום פטירתו של חברנו ישראל שריד ז"ל
(תשע"ז)	י"ח באלול - יום השנה לפטירתו של חברנו יעקב מוסנזון ז"ל
(תשע"ה)	ט"ו באלול - יום פטירתו של חברנו בנימין פנחס גינזברג ז"ל
(תשנ"ד)	כ"ז אלול - יום פטירתה של גניה כהן ז"ל - אמו של יעקב גורן

תודה

אחותנו היקרה נחמה זמיר נפטרה באמריקה ונקברה בארץ. ישבנו שבעה בביתם החם והרחב של אחינו שעייה וכמובן זכינו בטיפול המסור של אביבה.

ישבנו ארבעה אחים ממשפחת לב, ושני בניה של אחותי, היינו מוקפים בחברים רבים ובקהילה חמה מסורה ותומכת.

מודה בשם הבנים רן וחגי זמיר, בשמי ובשם אחיי (ממשפחת לב), מודים לכל המנחמים והתומכים, מי במאפה, בתבשיל מחמם ובמילה יפה ומנחמת. תודה לכולם.

צ'פי ושציה

פרשת צקב - שבת מברכין

מברכים ראש חודש אלול ביום שבת קודש (פרשת "ראה") וביום א'. אין אומרים אב הרחמים.

המולד: ערב יום א' שעה 19.00 עם 33 דקות ו 9 חלקים.

(לוח ארץ ישראל - הרב טוקצינסקי)

בכפר גדעון

לילה. ירייה בודדת. מן הוואדי הקרוב עולה להבה: פוצץ צינור-הנפט והודלק הנוזל. הוארו פני העמק באור מאיים – האורב יושב לנו בשדות... כך איימו השמיים האדומים בליל-קיץ בעיירת רוסייה הרחוקה: דליקה נפלה, שריפה, פעמוני-הכנסייה צלצלו צלצולי-אזעקה ועם כל צלצול נתפעם הלב יותר ויותר.

אך לא כן הרגיש כאן: הורגלת. אתה חוזה במראה מתוך איזה שקט נפשי. שקט זה – בתוספת מה, היה ודאי לנירון קיסר, בהציתו את רומא מארבע-רוחותיה: בכתבו חרוזי שירים לאור שלהבותיה...

הלילה יצאו חברינו לשמירה עם רובה חדש. "תתחדש" לכבוד פסח. וגדולה היתה השמחה לקראת הרובה החדש – רובה הצייד האוטומטי. ילדם רכים אלה – שלשום וודאי שמחו עוד לסידור חדש עם כריכה מוזהבת: תמול עוד כרכו בזהירות רצועות תפילין חדשות על זרועות לא למודות – והיום שמחים הם אלי-גיל לקראת הרובה החדש. סבוהו גם סבבוהו, טענוהו ופרקוהו, עד היות פעולתו שגורה בידיהם למודה ורהוטה.

יריות, שמירה, רובה וכדורים – "מושכלות ראשונים". חלק חשוב מהווי החיים. מפעלי הכיבוש מלהיבים, מעשירים את הדמיון: "הנה" – מצביעים על ה"גפיר" – "זה היה בחניטה ביום העלייה". ורבה הגאווה על המדריך מסניף חיפה, שאף הוא מעולי-חניטה: משומרי-ישראל. "הנה הנהו בתמונה – ניצב שם בשורה, מאחרי ד"ר ויצמן ופניו קורנים, מחייכים".

מי הם אלה ומהיכן באו? הסתכל יפה ותכירם: מתחת לכובע – הגפירים, ירושת תורכיה, מציצים פניו הרכים-ילדותיים של מרכז סניף-חיפה לשעבר. ופלוגי שמה המסתובב ליד הבתים הנה ושוב – הרי בן בני-ברק הוא. אל תתפלא שהוא כאן – כי משכתהו השאיפה. וזה – בן חיפה גם הוא. מן הראשונים שבראשונים. בכל גלגולי קבוצת-ההכשרה התגלגל: כפר סבא, רודגס, כפר-פינס – עד הגיעו הלום – כפר-גדעונה. אלה – החבריה העליזה, מקפצים ב"הורה" ומדלגים ב"צ'רקסיה" – מפה ומשם, מזה ומזה נתלקטו, נתלכדו. "אל יבנה בני-עקיבא, אל יבנה הקבוצה!"

יעקב דרורי

מוגש לקוראי "עלים" לרגל שמחת כניסתה לעולם המבוגרים, של צעירת נכדיהם של טובה ויעקב דרורי ז"ל – כנה דרורי, בתנו שחגגה בשבוע שעבר בבריכה בסעד. תודה לאל שזיכנו!

ברצוננו להודות מעומק הלבבות לקהילה, בית קבוצת סעד, על כל הטוב שזכינו בו בכלל, ובערב שמחתנו בפרט. תודה לכל המאפשרים ומסייעים להקמת והצלחת החגיגה: לאנשי צוות הברכה, ענף המזון והכלבו, לחמי, לחברות שהציעו עזרה וציוד, ובמיוחד לדותן גולדנברג המסור, המקצוען, הבלתי נלאה, שהוביל והציב, וחיבר, והאזין, ובלעדיו אי אפשר.

כמו כן, אנו רוצים להודות לצוות הגמ"ח בשדות נגב על השאלת הציוד המיוחד – ברוחב לב ובאהבת אדם. מומלץ מאד להיעזר בשירותיהם. שנזכה לראות בשמחותיכם!!

כנה ואשפחת דרורי

ד"ר הבובה חולה...

בשעה טובה, נכנסתי לריכוז ועדת בריאות ואני מודה לציבור על האמון.

בימים אלה אני מתחילה חפיפה עם חגית לנדסמן ועם יתר בעלי התפקידים, איתם פועלת ועדת בריאות (מרפאה, פרט, סיעוד ביתי וצוות רב תחומי).

ברור לי שאנו נכנסים לתקופה של מעבר ולימוד ולכן אני מבקשת את סבלנותכם. יחד עם זאת, ברור לי שישנן פניות בתחום שלא ניתנות לדחייה ולכן ניתן לפנות אליי בכל דבר למייל הדיסקרטי של ועדת בריאות: briyut1@saad.org.il

אני מבקשת לא לפנות במסרונים או בהודעות וואטסאפ, אלא אם מדובר בפנייה מאד דחופה.

מיותר לציין שפניות בנושאים רגישים שכאלה על השביל, לא מאפשרות לתת את מלא תשומת הלב הנדרשת ולכן, עשו מאמץ להשתמש בדרכי התקשורת שפרטתי. בהמשך, בכוונתי לקבוע שעות מוגדרות שבהן ניתן יהיה להיפגש פנים אל פנים בתאום מראש ובמקום מסודר.

בריאות טובה לכולנו

הילרי יוס טוב

ליובל א'קסון - מיל טוב לבר המצווה
לדניאלה ותדהר, לשרה א'קסון ולכל המשפחה
איחולים לשמחות ולנחת!

לרותי ואלי שליון מיל טוב לבר המצווה של הנכד
איל - הנם של שקמה ואבינעם דורון
איחולים לשמחות ולנחת!

לפנינה ולשייז בר-חי ולכל המשפחה
מיל טוב לבר המצווה של הנין: צינה-יוסף
הנם של אושר ופיליפ קולמן, נכדס של צופית ואבשלום טסלר
איחולים לשמחות ולנחת!

דיאלוגים מערב ט"ו באב האשותף לסעוד ואלוהים

חברות -

אני, עדי מוגיל אפלבוים מעלומים.

ואני, תמר אייל דביר מסעד.

נפגשנו לפני כשלושים וחמש שנים על ספסל הלימודים בכתה א' בבית ספר דע"ת.

יחד למדנו אצל אילה ליבוביץ' וחגית רפל והתחנכנו תחת המחנכים חני שקלאר ויחזקאל לנדאו.

לאחר מכן המשכנו אל אותו הכפר וחלקנו חדר משותף בפנימיה ביבנה, מיטה ליד מיטה.

גם בצבא שרתנו שתינו במסלולי הדרכת טיולים. בשנים האחרונות נפגשנו שוב בבית ספר דע"ת והפעם על כוס קפה בחדר המורים.

מיום היכרותנו ועד היום החבל המקשר בינינו מתארך ומתקצר אך לאורך כל השנים נשאר מחובר. תנועת החבל הזה מלווה בתנועת הריקוד שהוא גם אהבה משותפת שלנו: בשנות לימודינו בדע"ת רקדנו בכל 'ריקודי שולה' המהוללים, ביבנה כירגרפנו יחד את הריקודים למסיבת סוף כתה יב' שלנו ועד היום שתינו ממשיכות לרקוד.

משנות ילדותנו אני זוכרת את הבית שלך עדי, בית קיבוצי עם חדרים קטנים, אך מושקע בפרטיו שהגיעו הישר מהעיר, מעוצב בטוב טעם, מלא בניחוחות העוגות והעוגיות של אמא פנינה ומתמלא מה - "מה נשמע?", החיוך ולחיצת היד של אבא אפליה זכרוננו לברכה.

ואני זוכרת את ביתך, תמר, בית על קומות - דבר שלא היה לי מוכר מעלומים, מלא בתחושת ביתיות נעימה. בית שהיינו הולכות אליו לגיחה קטנה באמצע יום הלימודים ומבלות בו שבתות. תמיד מתכבדות מהלימונדה של אבא אהרליה וביום שישי גם מהקוגל של אמא שושנה ולקראת שבת זוללות ממתק שבת.

בערב טו' באב, חג האהבה, אנו מברכות את קיבוצינו הקרובים מאד לליבנו, נוף תולדותינו וקורותינו, שכמו היחד האישי שלנו שמשלב מהקרבה הגיאוגרפית בינינו, כך גם יישובינו המשגשים יתברכו מהסמיכות ומהמכנים המשותפים הרבים שיש ביניהם.

חג שמח!

אחים -

קראל: היי עידית.

עידית: היי קראל מה נשמע.

קראל: תראי מה זה, שנינו, על הבמה, מול כולם. מה נסגר פה?

עידית: מה זאת אומרת מה נסגר פה, אתה ביקשת ממני לעלות אז עליתי!

קראל: אני ביקשתי ממך? חמי ביקשה ממני! ואת יודעת איך זה בסעד: כשחמי מבקשת אז מתייצבים. אחרת היא עוד תשכח ממני להצגת פורים. אבל את יכולה לחשוב למה היא רוצה שנדבר?

עידית: שאלה טובה... רגע, הנושא של הערב זה חיבור בין סעד לעלומים, לא? אבל מה הקשר אלינו? לא באמת עולה לי סיבה טובה לראש...

קראל: אולי הקהל פה רוצה שנדבר על עצמנו?

עידית: שאני אדבר על עצמי? בפורום הזה? קצת המוני לי מדי....

קראל: נו בואי ננסה בכל זאת... אולי תוך כדי ייפול לנו איזה אסימון. איך אומרים? אולי תידלק לנו איזו ערמת חציר. בואי ננסה.

תתחילי את..

עידית: אז שנינו נולדנו באותו המקום וגם שנינו גדלנו באותו בית, אותו חינוך, אותם ערכים

קראל: כן אבל בכל זאת יש בינינו פער גדול של שנים ואיך אומרים - גדלנו להיות ממש שונים

עידית: מה זה שונים... שנינו מתפרנסים מאותו המקצוע.

קראל: הממ סליחה. בואי, אני פיזיותרפיסט בקופת חולים, את בבית חולים. זה ממש שונה...

עידית: ממש. שנינו מצאנו את עצמנו חיים באותו חבל ארץ.

קראל: יודעת מה, כשחושבים על זה יש לנו גם את אותו אויב משותף... את יודעת...

יחד: השכנים ממערב...

קראל: כן אבל אנחנו גרים לא בדיוק באותו סגנון של קיבוץ.

עידית: לא בדיוק באותו סגנון, בכל זאת אתה יודע, יש לנו עוד לאן לשאוף.

קראל: רגע רגע נראה לי שנפל לי האסימון. הבנתי למה ביקשו מאיתנו לדבר. כדי שכולם יבינו כמה אנחנו שונים!

עידית: וואו קראל, כרגיל איך אומרים – פספסת את זה. ושוב אני מוצאת את עצמי האחות האחראית צריכה להסביר לך שמעל הכל ולפני הכל - אנחנו משפחה, יש לנו את אותו אבא ואמא כלומר הקיבוץ הדתי ובני עקיבא. שנינו נמצאים כאן בגלל דור המייסדים שהגיע לפה מתוך אידאולוגיה של הפרחת השממה והקמת ישוב קהילתי חקלאי. ההבדלים הקטנים בינינו ייראו לנו זניחים. כל עוד אנחנו נזכור את המכנה המשותף הרחב הזה.

קראל: אוקיי, נראה לי שהבנתי. כשהיינו קטנים התנהגנו אחד לשני כמו... אחים והנה בסופו של דבר הנה אנחנו פה, חיים יחד, מגדלים את הילדים שלנו אחד לצד השני בשמחה, קיבוץ ליד קיבוץ.

וכמונו גם הקיבוצים שלנו - איך אמרנו ...

יחד: אחים!

עמיתים לעבודה

רונית: אני מלמדת בבית ספר דע"ת כבר 24 שנים.

נחום: וגם אני מלמד בבית הספר כבר 15 שנים. לימדתי את כל ילדייך שירים וסיפורים במסגרת "חוויה יהודית".

רונית: ואני לימדתי את ילדיך את רזי השפה העברית. תגיד נחום, לא נראה לך מוזר להעמיד ערב תרבות משותף

לסעד ולעלומים כשיש בינינו כל כך הרבה הבדלים?

נחום: האמת, שאלת שאלה טובה ואני מנסה למצוא לה תשובה. כי באמת לכאורה נדמה, שרב המפריד על הדומה... למשל... אצלנו מגדלים גזר.

רונית: גם אצלנו הוא גדל. לנו יש רפת טובה.

נחום: וגם אצלנו מייצרים חלב באהבה. אגב, יודעי דבר מעידים שאבי ואודי מחליפים ביניהם סודות מקצועיים... אצלנו יש גרעין צב"ר.

רונית: גם אצלנו.

נחום: אצלנו יש אתר מורשת במעוז מול עזה.

רונית: ואצלנו "בארות בנגב". ידעת שאצלנו יש עובדים מסעד?

נחום: כן, ואצלנו עובדים מעלומים.

רונית: לנו יש קשר ממש טוב עם השכנים מבארי.

נחום: ולנו עם השכנים מכפר עזה, אפילו "הצבע האדום" שלנו ביחד איתם...

נדמה לי שמצאתי הבדל... לנו יהיה בעוד חודש מנהל קהילה חיצוני וחילוני.

רונית: כמעט, כמעט הצלחנו, אבל לפני שבוע גם בעלומים נבחרה מנהלת קהילה חיצונית וחילונית...

מה יהיה? הכול דומה! מצאתי!

אצלנו אוכלים בחדר אוכל שלוש ארוחות ביום, ללא תשלום, זה פשוט חלום.

נחום: וואלה מצאנו. יש, יש הבדל!

רונית: אז באמת אם רב המשותף על המפריד, צריך להעז ולהגיד בפאתוס ובאופן רשמי:

נחום: אנו מכריזים בזאת על הסרת החומות מכאן ולהבא. ובאנו על החתום ביום ט"ו באב תשע"ח – חג האהבה.

רונית: ומי ייתן ותתקיים בנו ברכתו של המלך דוד: "הנה מה טוב ומה נעים-

ביחד: שבת אחים".

רונית: ובעזרת ה' בשנה הבאה אתם באים -

לערב תרבות אצלנו בעלומים.